

MISSZIÓI MAGAZIN

2001

3. szám

**Pünkösdi
provokáció**

**Misszió
vagy
„csak” tanítás?**

**Kommunikációs
zavarainkról**

**Misszió
az elektronikus
médiában**

**78 perc
Indiának**

**Miért nem járunk
templomba?**

**Ki az életed
karmestere?**

„TANÍTÁSÁRA VÁRNAK A SZIGETEK” (ÉZSAIÁS 42, 4)
A VILÁGMISSZIÓ PÜNKÖSDI LÁTOMÁSA A NAGYTARCSAI SZÁRNYASOLTÁRON

Pünkösdi provokáció

Tudom, nem jó ízű kifejezés a provokáció. Az idegen szavak szótára többek között így fordítja: „kihívás, bujtogatás, ingerlés, izgatás...” S a végén hozzáteszi még: „régies értelmezésben – kihívás párbajra”.

En most mégis szeretném rehabilitálni a provokáció kifejezést, különösen így pünkösöd közelében. Erre bátorít Ivan Steiger szellemes rajza, melyet az EMW (Evangelisches Missionswerk in Deutschland) tanulmányi füzetso-rozatának egyik borítójáról kölcsönöztük.

Mi történt az első pünkösdkor? Bizonyos értelemben provokáció.

Mi történik a misszióban? Egyfajta provokáció.

Ki a Provokátor? Maga az élő Isten az, aki Lelkével provokál minket!

Ez a történet, ez a provokációsorozat nagyon régen kezdődött, mondhatnánk, egyidős az emberiséggel. Már a Genezis harmadik fejezetében arról olvassuk, hogy Isten féltő szeretettel hívja elő („provokálja”) az első emberpárt, akik elrejtőztek előle, mert féltek Tőle:

„Hol vagy?” – hangzik a ma is aktuális provokatív kérdés.

Később ugyanezzel a felelős szere-
tettel próbálja kihívni Káint a vak gyűlölet fedezéke mögül, ami-
kor ugyancsak provokatív módon rákérdez:

„Hol van Ábel, a te testvéred?”

Ezzel az ébresztő, provokáló hanggal hívja el később prófé-
táit:

„Kit küldjek el? Ki megy el követségünkben?”

S ez az egészségesen kihívó, provokáló tónus csendül ki Jé-
zus kérdéseiből is:

„Miért kerestetek engem?” – szegezi a kérdést szüleinek, már 12
éves korában...

„Vajon énám tartozik ez, vagy terád, asszony?” – döbbsenti meg
édesanyját a kánai menyegzőn.

„Ti is el akartok menni?”

„Hát ti kinek mondotok engem?” – provokálja tanítványait. Nyit-
tott sírjánál sem marad el a provokatív kérdés:

„Mit kerestek a holtak között az élőt?”

De a provokációk provokációja az, ami az első pünkösdkor
történt. A bezárkózott, remegő szívű tanítványokat szinte „ki-
robbantja” fedezékeik mögül a leszál-
ló Lélek vihara. Többé nem hallgathat-
nak arról, Aki megígérte, hogy „erőt
kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek
és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Jú-
deában és Samáriában.”

„Mit kerestek a holtak között az élőt?”

Így lesz a mozgósító pünkösdi pro-
vokációból a világmiszió fenséges
nyitánya.

S azóta is, minden igazi misszió,
valójában Isten Lelkétől „provokált”,
azaz „előhívott” (ne féljünk használni
a gazdag tartalmú kifejezés meghök-
kentő színeit sem), tehát: „felizga-
tott”, „felingerelt” emberek további
„provokációinak” megállíthatatlan
láncreakciója.

Így hívják ki „párbajra” a hazug és
embergyilkos provokátor sötét erőt
az Isten Lelkétől provokált emberek,
ahányszor csak a világ Világosságáról
tanúskodnak. Ha hirdetik Isten globá-
lis, embermentő tervét, mely szerint Ő
azt akarja, hogy „minden ember üdvö-
züljön és eljusson az igazság megismerésé-
re.” Ez az igazság élő személy: Jézus

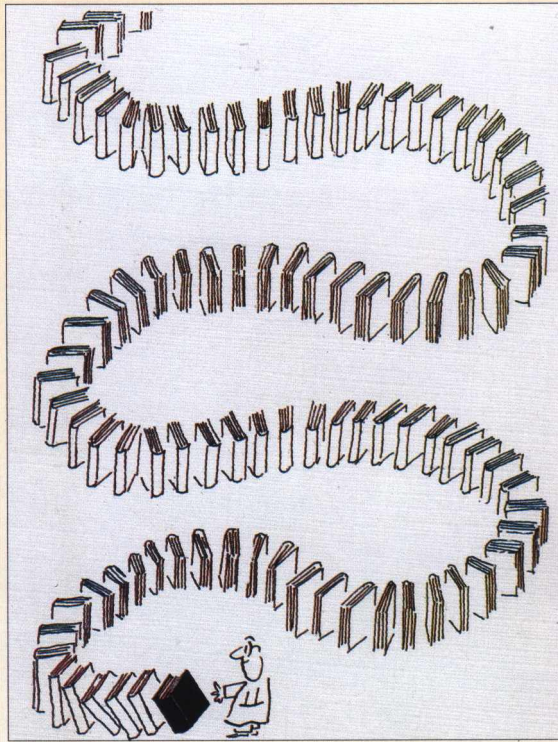
Krisztus. Róla tanúskodik a pünkösdi Lélek, aki eszünkbe juttat
mindent, amit Urunk bízott reánk.

Ahogy rajzunk is mutatja: valami elindult! Isten munkája –
minden látszat és megtévesztő statisztika ellenére – feltartóztat-
hatatlanul halad előre világunkban. Csak az nem mindegy, hogy
velünk, rajtunk keresztül is, vagy nélkülünk!

Furcsa módon – karácsonytól és húsvétól eltérően – pün-
kösdkor nem szoktuk egymást jókívánásokkal, üdvözlőlapok-
kal elhalmazni. Vajon miért? Nem tudom, többféle magyarázat
is lehet erre a hiányra...

De minden jókívánásnál fontosabb, hogy végre felfedezzük
a nagy titkot, ami karácsonynak, húsvétnek és pünkösdeknek is
legmélyebb titka: az igazi ünnep mindig Isten ajándéka, megle-
petése, mozgósító, a másik felé indító szent provokációja.

Gáncs Péter

TÖBBEK KÉRÉSÉRE ...

ezentúl az MM minden számában közöljük a lap nyomdai előállítási költségét. Ez tehát nem vételár, az újságnak változatlanul nincsen hivatalos ára. Csupán tájékoztatni szeretnénk mindazokat, akik adományaikkal segíteni tudják és akarják lapunk munkáját, a misszió szolgálatát. Köszönjük!

Jelenleg egy példány 193 Ft

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 6. évfolyam 3. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –
Tel./fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.mata.vu * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter,
szerkesztő: Kőháti Dorottya, * az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján:
<http://church.lutheran.hu.mm> dr. Léránt István szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt *
tipográfia és nyomtatás készült a Plantin Kiadó és Nyomda Kft-ben. Felelős vezető: Gollob Józsefné *

Címlapkép – Tichy Kálmán festménye

„Véneitek álmokat álmodnak...”

II. rész.

KRISZTUS HÍRNÖKE BITHYNIÁBÓL – ALBA JULIÁBA

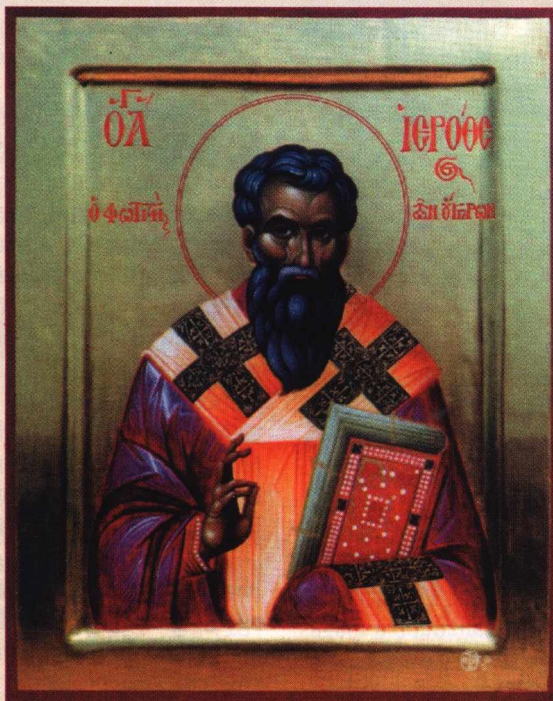
Hierotheos, a magyarság első misszionáriusa

Előző számunkban arról tudósítottunk, hogy a kereszténység hogyan jutott el Ázsiából Európába. Ma arra a kérdésre keresünk feleletet, hogy a keresztény misszió hogyan jutott el hazánkba.

Mint ismeretes, a vándorló magyarságnak már több ízben volt találkozása Krisztus hírnökeivel. A honfoglalás évtizedeiben azonban a nép zöme még nagyon távol volt az igaz istenismerettől. Az egykori források zöme pogány szokásairól és kegyetlen harcmódorukról számol be. A görög *Skylitzes* – aki türköknek nevezi őseinket – azt írja róluk, hogy „nem hagytak fel betöréseikkel és szüntelenül pusztították a rómaiak területeit.” *Theotmar* salzburgi érsek szerint „Isten egyházait felgyújtották és minden épületet elpusztítottak.” A bolgár *Gardezi* tűzmadókként említi a „szemrevaló és szép külsejű” magyarokat, akik állandóan portyázásokra mennek. *Anonymus* szerint pedig „az egykor bölcs és szelíd szkíta népet” a szüntelen háborúskodás tette „hirtelen haragúvá és kegyetlenné.”

A 10. század első felében ilyen körülmények ellenére az ország két vezére, *Bulcsú* és *Gyula* testvérek részéről feltámadt az érdeklődés, Krisztus tanítása iránt. *Skylitzes* feljegyzése szerint *Bulcsú* „színlag a keresztény hit felé hajolva Konstantinápolyba jutott.” Ott megkeresztelkedvén, maga a *Bíborbanszületett Konstantin* császár lett a keresztapja és „patrikios méltósággal megtiszteltetvén, sok pénz uraként tért vissza hazájába.” Ám utóbb, hitét megtagadva részt vett a 955-ös *Lech* mezei ütközetben, majd I. Ottó német császár kivégeztette.

„Nem sokkal utóbb *Gyula* is, aki szintén a türkök fejedelme volt – írja *Skylitzes* – a császári városba jön, megke-

resztelkedik, s ő ugyanazon jótéteményekben és megtiszteltetésekben részesül. Ő magával vitt egy jámborságáról híres, *Hierotheos* nevű szerzetest,akit *Theophylaktos* Turкия püspökévé szentelt, s aki odaérkezvén, a barbár tévelygésből sokakat kivetett a kereszténységhez. *Gyula* pedig megmaradt hitében, ő maga nem intézett soha betörést a rómaiak területére, és az elfogott keresztényekről sem feledkezett meg, hanem kiváltotta azokat, gondja volt rájuk és szabaddá tette őket.”

Történelmi jelenet elevenedhet meg most a keresztény misszió elkötelezetteinek képzeletében: miután a bizánci pátriárka a *Hagia Sophia* templomában püspökké szenteli, *Hierotheos Gyula* vezérrel és kíséretével elindul Erdély felé.

Mit tudunk a magyar millennium évében szentté avatott *Hierotheos* életéről? A monostor, amelyben szerzetes volt, a bizánci birodalom egyik *Szent Hegye*, a *Konstantinápolyhoz* közeli *bithyniai Olympos* volt. Amikor az új püspök hazánkba érkezett, a *Tiszába* torkolló *Maros* folyó völgye és *Gyulafehérvár* (*Alba Julia*) lett egyházszerző tevékenységének színtere, de mivel őt nemcsak *Gyula* országa, hanem egész Magyarország püspökévé szentelték (és *Gyula*, mint a magyar törzsszövetség második embere, az összes magyar fejedelmet képviselte), feltételezhető, hogy térítő munkáját hazánk egész területére kiterjesztette.

*Hierotheos*nak 940–970 között még nem voltak nyugati vetélytársai, csak 970 után kezdtek missziói tevékenységbe *Bruno* és *Piligrim* püspökök. Első hazai misszionáriusunk, aki a bizánci császártól a metropolita címet is megkapta, közreműködött a veszprémvölgyi „Szentegés Istenanya metropolitai monostor” létrehozásában. És arról se feledkezzünk meg, hogy ő volt az, aki *Szent István* királyunk édesanyját, *Géza* nagyfejedelem feleségét, *Saroltot*, *Gyula* leányát, megkeresztelte.

Fabiny Tibor

Az *Hagia Sophia* templom

Szefű Katalin a békési Torony Rádió munkatársa, egyházunk Média Bizottságának tagja, az idén fejezi be tanulmányait a Szegedi Tudományegyetem művelődésszervező-média levelező tagozatán. Diplomamunkájának címe: Misszió az elektronikus médiában – egyházi és vallási műsorok a televíziókban és a rádiókban az ezredfordulón Magyarországon.

Misszió az elektronikus médiában

a diplomamunka záró fejezete

A Jóhír csatornái

A világon ma minden harmadik ember kereszténynek vallja magát, Magyarországon is a kereszténység a legnagyobb vallási csoportosulás. Minden keresztény Krisztustól kapott egyéni és közösségi feladata, hogy a Megváltóról hallott és elfogadott jóhírt másoknak továbbadja.

A misszió lényege tehát, hogy mindenütt a világban, minden embernek hirdelve legyen Isten szeretete, mely egyben figyelemztetés a Felé fordulásra, egy újfajta élet elkezdésére. A sokféle missziós lehetőségek közül az egyik a médiamisszió, amikor a nyomtatott sajtó, és az elektronikus tömegtájékoztató eszközök (televízió, rádió és internet) alkalmazásával egyszerre sok emberhez jut el a Jóhír.

A média missziós lehetőségeit az egyházak Magyarországon csak nemrégiben ismerték fel, illetve csak a rendszerváltozást követően kezdődhetett ezeknek a lehetőségeknek a kihasználása.

Az egyházak sürgető feladata, hogy minél hamarabb a magas fokon képzett lelkési munkatársakat, hasonlóan komoly kommunikációs szakértelemmel ruházza fel, miközben az egyházhoz hű médiászakembereket a vallás történetével, kultúrájával, szaknyelvezetével összefüggő ismeretekkel vérteti fel. E kettő jelenthet biztos alapot a jó színvonalú és hatékony médiamunkára.

Az elektronikus médiamisszióval kapcsolatban az egyik fontos kérdés az, hogy érdemes-e vallási rádiót és televíziót létrehozni, vagy hasznosabb az egyéb médiumokban megjeleníteni a kereszténység értékeivel. Felmutatva az Istentől kapott kegyelmet, az élet teljességét ott, ahol – nem egy szakember megfogalmazása szerint – kommunikációs környezetszennyezés, lélekölés zajlik az erőszak, a pornográfia öncélú és korlátlan alkalmazása miatt. Lehet-e azt mondani, hogy a média bűnös világához a kereszténységnek, az igazság letéteményeseinek semmi köze; vagy éppen ellenkezőleg, a média romlott állapotát látva, de annak nyilvánosságát felhasználva kell mondanivalójukkal előállniuk.

Információ és evangélizáció

Szükséges határvonalat húzni az egyházi és a vallási műsorok között. Míg az előbbinél a közönség célzottan az adott egyház híve; az utóbbi esetben ezek a felekezeti határok átjárhatóbbak, és a nem keresztény érdeklődők számára is több – és vonzóbb – információt jelentenek, és jobban szolgálhatják a missziót.

A tömegkommunikációs eszközök használata egyszerre biztosítja az egyes keresztény vallási közösségen belüli információáramlást, és az evangélizációt.

Az evangélium hirdetésében a média használatának az a legnagyobb előnye, hogy egy időben sok olyan emberekhez juttatja el a krisztusi megváltásról szóló egyszerű tanítást, akik idegenkednek az egyháztól, a kereszténységtől, mert nem, vagy nem helyesen ismerik azt. Azokhoz, akik nem lépnek be a templomok, imaházak ajtóin, a keresztényeknek kell otthonukban menniük (a televízió- és a rádiókészülékek által), és küldöttként, a Szent Lélek vezetésével beszélniük megismert és mindenki által megismerhető Istenről. Hogy helyreálljon a kapcsolat Isten és ember, ember és ember között.

Minden vallási és egyházi rádió- és televízió műsorral kapcsolatban a műsorkészítőknek tisztázniuk kell az adásuk célját, a műsor tartalmát, a hallgatókkal / nézőkkel kialakítandó kapcsolat lényegét és pilléreit, a stílusnyelvet.

Egy vallási televízió- vagy rádióműsor akkor hatékony, ha bensőséges, meditatív, ha bevonja a nézőt, illetve hallgatót az együtt gondolkodásba. De semmiképpen sem szónokol, ítélkezik, igazságot oszt, hanem beleilleszkedik abba a közegbe, amelyben megszólal.

Továbbvezetés

Az olyan vallási műsorok *sikeresek*, melyekben az emberek konkrét kérdéseire, napi gondjaira, erkölcsi problémáira adnak válaszokat, modelleket, gondolatokat, és mindezt mai, modern nyelven teszik; azok a műsorok *informatívak*, melyeknél az üzenet középpontjába az egyházak tevékenysége: oktató, gyógyító, gondozó, karitatív munkája kerül; és azok *hitelesek*, melyekben az egyházak belső gondolatai, személyek vagy csoportok közötti ellentétek nem elkendőzve, hanem őszintén feltárva jelennek meg.

Sosem szabad megfélemlíteni a vallási- és egyházi műsorok hatására a krisztusi utat elfogadók továbbvezetéséről. Minden ilyen műsorban meg kell jelölni azokat a csatornákat, amelyeken keresztül a felmerülő kérdések megválaszolhatók, megváltott gondokra és örömökre személyes, felelősségteljes, őszinte, krisztusi felelet adható.

Tudnunk kell, hogy az informatika és kommunikációs tömegcsatornák által uralt világban sem pótolja semmi sem a személyes találkozást és beszélgetést. A legtökéletesebb technikai eszköz is csak segítőeszköz, a médiamisszió is csupán egy lehetőség a sok egyéb között az evangélium másokhoz eljuttatásában, de csupán előkészítője a személyes találkozásnak, a közösségiségnek, mely a keresztény hit élésében nagyon fontos.

civil rádió az emberi hang

A helyi rádióadók tarka palettáján különös színt képvisel a budapesti Civil Rádió, ahol pár hónapja szerda esténként 10 órától felváltva református, illetve evangélikus szerkesztésű műsorokat is hallhatunk. Szeretnénk bemutatni az MM-Olvasóinak ezt a sajátos profilú rádiót

A CIVIL RÁDIÓ honlapján többek között így mutatkozik be:

Ez a rádió politikai pártoktól, helyi politikai-hatalmi központoktól, állami szervektől és gazdasági érdekcsoportoktól független, helyi, közösségi rádióadó.

Mikor a rádióalapításba kezdünk, egyik legalapvetőbb szándékunk az volt, hogy egy olyan médiát indítsunk, amely jól hallhatóan megkülönböztethető más rádióktól. A budapesti hallgató 7-8 adót foghat a rádiókészülékén, minek egy ugyanolyan kilencedik? Fontos szándékunk, hogy ne egy kicsi, picivel gyengébb, vagy halványabb Juventus, Danubius, vagy éppen Petőfi Rádió legyünk.

A Civil Rádió adásaiban lehetőleg nem a szokványos témákat dolgozza fel, hanem – sajátos profilja kapcsán – főként olyanokat, amelyek a tömegkommunikáció többi műhelyéből kinaradnak. Ha mégis hasonló témához nyúlunk, akkor azt más megvilágításban, más módszerrel, más hangsúlyokkal interpretáljuk. Minthogy a mi adottságaink a többi rádiótól jelentősen eltérnek; a saját lehetőségeinkre, erősségeinkre építve alakítsuk a saját rádióinkat, annak arculatát – ez ma is az egyik legfontosabb törekvésünk.

A Civil Rádió

- olyan közösségi adó, amely sem politikai, sem üzleti csoportok befolyása alatt nem áll, a polgárok, azok közösségei, civil szervezetei számára kínál folyamatos megszólalási lehetőséget;
- a polgári magatartást, az önszerveződést, a társadalmi részvételt, a szolidaritást, a szociális érzékenységet, a környezet iránti felelősséget helyezi előtérbe;
- műsoraiban szinte kizárólag lokális (fővárosi, városrészi) ügyekkel, témákkal foglalkozik, szívesen vállalja a helyi konfliktusokat is;
- önkéntesek működtetik, bevételeit – nonprofit módon – a rádió fenntartására, fejlesztésére fordítja;
- működésével kapcsolatos fontosabb döntéseit demokratikusan hozza meg;
- nem feltétlen mindenkire akar szólni (lásd: a fentiek miatt is);
- partnernek tekinti a hallgatót és a riportalányokat is, kapcsolatainak lényege az információcsere;
- hangneme nem kioktató, nem akar állandóan „baromi okosnak” látszani, kerüli a heroikus és patetikus jelzőket, személyes – de nem negédes – hangú-hangvételő;
- az adások létrejöttének a hallgató is részese – elviselhető mértékig – adott esetben számukra is hozzáférhető a rádió, annak munkájába bármikor bekapcsolódhatnak, ha elfogadják a legalapvetőbb működési kereteinket, feltételeinket;
- főszereplője nem a híres sztár, hanem a hétköznapi polgár;
- kerüli a látványos show-elemeket, a behízselő, simulékony hangnemet;
- de ugyanakkor közvetlen, személyes, közérthető.

Széles munkatársi gárda

Jelenleg kb. 130 önkéntessel, két főállású munkatárssal, egy hírszerkesztővel és három polgári szolgálatossal dolgozunk, minden héten szerdán reggel 6.30-tól vasárnap reggel 6.30-ig sugározunk műsorainkat. Adásaink és működési módunk is közösségi érdekeket és formákat képvisel: nem csak a közösségiségről szólunk, de kisebb műsorkészítő stábokban, csapatokban készítjük az általunk sugárzott adásnapokat 3-8 órás turnusokra osztva önkéntesként dolgozó munkatársainkat.

Borbély Imre és Maricza Andrea teológus hallgatók élő adásban Gáncs Péter szerkesztővel a Civil Rádió stúdiójában

Ezen a „műfajon” belül a Civil Rádió egyik legfontosabb jellemzője, hogy az országos és regionális médiumoktól eltérően, a nemzetközi és országos kérdések helyett sokkal inkább a helyi társadalom dolgaival foglalkozik, valamint önkéntesek működtetik. A mi műhelyünk különösen nagy hangsúlyt fektet a civil társadalom, az önszerveződések budapesti jelenségeinek bemutatására, bátorítására, az ilyen törekvések nyilvánosságának és szakmai működésének segítésére. Igazolja ezt a tény, hogy nyilvántartásunk szerint éventénként 750-800 civil szervezet volt vendége a Civil Rádióknak az elmúlt időszakban.

Ez egy interaktív rádió, amelyben a hallgató akár alkalmi közreműködőként, akár állandó munkatársként szólalhat meg. Az egyik legfőbb törekvésünk éppen az, hogy a tömegkommunikációban dolgozók körül kialakított mítoszt leromboljuk, s bebizonyítsuk, hogy *akinek üzenete van, hozzáférhet a mikrofonhoz, részese lehet a rádiót működtető csapatnak.*

A Civil Rádió, Budapest körzetében kb. 1,5-2 millió ember számára fogható, a rendszeres hallgatóink száma 80-100 ezer fő. A hallgatóink döntő többsége a 18-55 éves korcsoportból kerül ki. Közülük jelentős a felső jövedelmi ötédbbe, és a jó vagyoni helyzetbe soroltak száma. A főiskolát, egyetemet végzett, értelmiségi, ill. szellemi munkát végzők aránya, az országos adatokhoz képest, több mint 50%-kal túlréprezentált. Ők azok, akik a kereskedelmi média hangvételétől elfordulnak.

Egy kis ízelítő a Civil Rádió rovataiból és állandó műsoraiból:

- *Egymás közt – női magazin* / páros szerda: 15.00
- *Versrádió* / páratlan szerda: 20.30
- *Dicsőség Istennek – református félóra* / páratlan szerda: 22.00
- *Lélektől lélekig – evangélikus félóra* / páros szerda: 22.00
- *Hátizsák – természetjáró magazin* / csütörtök 10.15
- *Kerek erdő – környezetvédelmi magazin* / páratlan csütörtök 11.00
- *Sok(k)színűség – környezetvédelmi magazin* / páros csütörtök 11.00
- *Támaszpont – mentálhigiénés magazin* / csütörtök 11.40
- *Hakuna Matata – az afrikai kultúráról* / páros csütörtök 13.00
- *Komolyzenei óra* / csütörtök 15.00
- *Drog-info* / csütörtök 19.00 30
- *Szociális munka – határok nélkül* / páros csütörtök 19.30
- *Handicap* / péntek 11.00
- *Kapocs kortárssegítő magazin* / páros péntek 17.30
- *Dzszúz – zsidó kulturális műsor* / páratlan péntek 19.00
- *HÉ Heti égret néző* / szombat: 20.45

Misszió vagy „csak” tanítás?

Beszélgetés Palásti Károly középiskolai történelem-magyar szakos tanárral

Nem kötelező a hitoktatás, és a diákok jelentős része nem is részesült soha benne. Nem nehéz így vallási kérdéseket feszegetni?

Azért az információ-mennyiségért, ami szükséges az óra megtartásához, a magyartanár felel. A vallásos és nem vallásos gyerekekkel egyaránt meg kell értetnünk az adott kor szellemét és hangulatát. Ehhez sok egyéb mellett alapvető bibliaismeret is szükséges, amit már elsöben elkezdünk a teremtéstörténetekkel – hiszen nem csak a bibliait tanítjuk, hanem más népeket is –, illetve a zsoltárokkal és az evangéliumokkal. Kellenek a jó alapok, hiszen a 23. zsoltárban tanult Isten-ember kapcsolat 3 év múlva József Attila „Csöndes estvéli zsoltár” című versében jön újra elő: „Óh, Uram, nem bírom rímbe kovácsolni dicsőségedet, egyszerű ajakkal mondom zsoltáromat...”

Ha már József Attilánál tartunk: mi még a munkásmozgalom nagy költőjének ismertük meg őt a 80-as években, amikor érettségiztem. Ugyanakkor evangélikusként tudtam, hogy énekeskönyvünk 256. éneke az ő fordítása. Most milyennek ábrázolják őt?

József Attila egy nagyszerű, sokoldalú, érzelm gazdag költő. Nem szabad beskatulyázni, hiszen – ha csak istenes verseit vesszük – egy-egy témát rendkívül sokfelől, néha elmentmondásosan fog meg.

Mely istenes verseit veszi át a diákokkal?

A már előbb említett „Csöndes estvéli zsoltár” az alig 20 éves költő verse. Ez a „Nincsen apám, sem anyám”-korszak, a botrányversek ideje, amikor kirúgják a szegedi egyetemről. E költeményben éppen egy nyugalmas, békés József Attilát látunk. Ugyanakkor a „Lázadó Krisztus”, ami ugyanakkor íródott, egy kifejezetten botrányvers, amiért majdnem 8 hónapot kapott. Pedig miről is van szó? Ha elme gyünk az esztergomi keresztyén múzeumba, akkor ugyanezt látjuk, csak éppen megfestve: naturalisztikus középkori festmények a szenvedő Krisztusról, amik a borzalmat érzékeltetik...

Mennyire volt vallásos József Attila?

Tudjuk, hogy apja révén a görögkeleti egyházhoz tartozott, de hogy vallását gyakorolva

templomba járt volna, aligha feltételezhető. Nála inkább egy szubjektíve megélt Isten-illetve támaszkeresést érzünk. Erről tesz tanúbizonyságot egy későbbi versében, az „Istenem” címűben: „Dolgaim elől rejtegetlek, Istenem, én nagyon szeretlek...” Olyasmi hangulatú ez, mint Petőfinél a „borozgatánk apámmal, ivott a jó öreg”.

Nem okoz ez meghasonlást a hallgatóban? Mármint ez a sokféle istenkép.

Nem hinném. Hiszen Adynál kb. ötféle magatartást tudunk összeszedni Istennel kapcsolatban: a megtagadástól a „köszönöm köszönöm” hálaadásig. A végvári vitéz Balassit is meg kell érteni, akinél a versek közel egyharmada istenes vers, de ott van a többi költő, akik gondolatvilága ugyancsak összetett. Ezek a versek önvizsgálatra ösztönzik az olvasót, hogy felismerjék saját maguk összetettségét és szembesüljenek – adott esetben – saját istenképükkel is. Így készülünk az érettségire – egy állami gimnázium magyaróráin.

iff. Káposzta Lajos

József Attila: Istenem

Dolgaim elől rejtegetlek,
Istenem, én nagyon szeretlek.
Ha rikkancs volna mesterséged,
segítenék kiabálni néked.

Hogyha meg szántóvető lennél,
segítenék akkor is mindennél.
A lovaodat is szeretném
és szépen, okosan vezetném.

Vagy inkább ekeszarvat fogva
szántanék én is nyomodba,
a szikre figyelnék, hogy ottan
a vasat még mélyebben nyomjam.

Ha csősz volnál, hogy óvd a sarját
én zavarnám a fele varjat.
S bármi efféle volna munkád,
velem azt soha meg nem unnád.

Ha nevetnél, én is örülnék,
vacsora után melléd ülnék,
pipámat egy kicsit elkérnék
s én hosszan, mindent elbeszelnék.

A Kiskunhalason és környékén élők pontosan tudják, hogy a „Bibó” egy gimnáziumot jelent, méghozzá a városban működő kettő közül az állami. A bennfentesebbek azt is tudják, hogy ki hol tanul, illetve melyik intézményben ki tanít. Azt azonban csak az igazán informáltak – leginkább maguk a diákok – tudják, hogy melyik tanár hogyan tanít. Palásti Károly tanár úrra például azt mondják, hogy izgalmasan, érdekesen, lebilincselően. „Könnyű neki” – jegyezheti meg erre néhány fizika szakos: „érdekesebb, mesélősebb a tanítványa.” Meglehet, de a diákok szerint ami nála órán elhangzik, az „nem mese”. A Missziói Magazin arra volt kíváncsi, hogy egy nem egyházi iskolában hogyan tanítanak ma, 2001-ben vallásos irodalmat. Kezdvé a zsoltároktól Balassin és József Attilán keresztül egészen napjainkig. Így hát bementünk egy magyarórára. Palásti tanár úr felolvasott, rajzolt, kérdezett, összefoglalt, ötleteket sugallt. A téma József Attila volt, az istenes versek. De emellett volt szó itt középkori és bibliai párhuzamokról, Zrínyiről, az ókori görögökről. Idézetek röpködtek, és igencsak ismerie kellett a középiskolai szöveggyűjteményt annak, aki mindent követni akart. Ismerték, követték. Aki hittanos volt, hamarabb, aki nem volt hittanos, a magyarázat nyomán az is. A szünetben aztán négy szemközt maradtunk a tanár úrral.

Pünkösöd – többek között – a helyreállított kommunikáció ünnepe. Szűnik a bábeli átok, emberek megértik Isten szavát és ennek nyomán megértik egymást is. Az ünnep közelében egy elismert kommunikációs szakemberrel, Balázs Géza egyetemi docenssel beszélgetünk az Evangélikus Hittudományi Egyetemen, ahol negyedik esztendeje oktatja a jövővel lelkész-nemzedéket retorikára és kommunikációelméletre

„Az igényes nyelvhasználat az igényes kultúra és közösség jele”

K = 5E ← EGYÜTTM
EMPAZIA
ERŐFESZ
ETIKA
ESZTETIKA

Fóállásban az ELTE Bölcsészettudományi Kar Mai Magyar Nyelv Tanszékén dolgozik. Hogyan fogadja a meghívást az Evangélikus Teológiára?

Örömmel vettem a hívást. Vannak olyan szakmák, hivatások, ahol a beszéd, a retorika, az igényes beszéd alapkövetelmény és ilyen a lelkészi hivatás is. Ezekben a szakmákban ki kell alakítani az önreflexív nyelvhasználatot. Mindenki van valamiféle elképzelés, hogy hogyan beszél, de ezt tudatosá kell tenni. Ki kell alakítani azt a tudást, amely az új nyelvi jelenségeket képes értékelni és elhelyezni a világban.

Korunkat mintha újra inkább a bábeli zűrzavar jellemezné...

A XX. század vége és a XXI. század eleje a kommunikációs konfliktusok és zavarok tömkelegét hozta. Minden kommunikátornak és minden nyilvánosan beszélőnek óriási a felelőssége. Nem gondoltuk volna korábban, hogy egy ilyen mérvű kommunikációs és informatikai forradalom köszönt be és hogy ez ilyen mértékben átalakítja a nyelvi technológiákat. Éppen ezért a hagyományos, több száz éves kommunikációs módszereket, szövegtípusokat minden áron fenn kell tartani. Már csak azért is, mert ezeket kipróbáltuk, ezek biztosan működőképesek. Meggyőződésem, hogy ezek biztosítják a kultúra fennmaradását is. Ha ez a bizonyos nyelv nem marad fenn, akkor a kultúra is veszélybe kerül.

Itt gondolhatunk többek között az ősi liturgikus szövegekre is, mely korszerűsítése újra meg újra nagy viharokat kiváltó kérdés?

Ideérthetjük a liturgikus szövegeket is, de a korszerűsítés kérdésébe ne menjünk bele, mert ez súlyos teológiai téma, ami nem az én szakterületem. De az biztos, hogy a kultúrát mindig a hagyományos és szakrális szövegek tartották fenn. Ezekre óriási szüksége van az embernek, e nélkül nincs emberiség. Ezek fenntartása, ápolása mindenképpen az egyházak és a felekezetek feladata is.

Szerencsés-e, ha kialakul egyfajta sajátos lelkészi, egyházi beszédstílus?

Sokféle nyelvhasználati mód van, nem lehet előírni, hogy csak ez vagy csak az a helyes. A

beszédünk mindig a helyzettől függ. Világos, hogy valaki egy istentiszteleten, amikor prédikál, másként beszél, mint például az istentisztelet után. Nagyon fontosnak tartom, hogy meglegyen az igényes nyelvhasználat ismerete, tudása és alkalmazása, és ez a különleges, emelkedett alkalmazáshoz kell, hogy illeszkedjék. Sok helyen, még ma is, a lelkész az igényes nyelvhasználat élő példája. Nagyon sok helyen ők a nyelvmegtartás mintái. Határon túl gyakran már csak a családban és a templomban él a magyar nyelv. Természetesen nem lehet elmenni a modern világ nyelvi jelenségei mellett. Nem lehet elmenni amellet, hogy ma másképpen beszélnek a fiatalok, de nem csak a fiatalok...

Hogyan értékeli ezt a fejlődést a szakember?

Az egyik legnagyobb probléma, hogy felméréseink szerint az emberek nem értik a szövegeket. Egészen drámai az a kép, amit egy nemzetközi vizsgálat mutat a szövegértésről hazánkban.

Mi lehet ennek az oka?

Sokféle. A felmérések szerint, a mai fiatalok 20 másodpercig képesek egy szövegre figyelni. Ez régen azért nem így volt. A nyelvi közlések is rövidülnek. A „klippkorszakban” a „net-nemzedék” egészen sajátos, új kommunikációt alkot. Jelzésszerűen kommunikálunk. Erre a jelenségre érzékenyebbnak kell lennie azoknak, akik meg akarják érinteni a fiatalokat, korunkat.

Hová vezet ez fékezhetetlennek tűnő „fejlődés”?

Minden túlhajszolt korszak után következik egy letisztulás. Biztos vagyok benne, hogy a nyelvi közlés a végtelenségig nem gyorsítható és a jelzés jelzéséig nem egyszerűsíthető. Előbb utóbb egy olyan korszaknak kell következnie, amikor újra végiggondoljuk, amit el akarunk mondani, és újra igényesebbek leszünk, oda fogunk figyelni a másira.

Mit tehetünk mindezt?

A több ezer éves mintákat fenn kell tartani. Fontos a hagyományos szövegek ismerete, szerete, terjesztése, Szükség van a szakrális szövegek begyakoroltására, ismételtetésére és természetesen a bibliamagyarázatra. A nemzetközi

felmérések ismeretében megkockáztatok egy érdekes megfigyelést: a protestáns többségű országokban, ahol feltételezhetően erősebb a bibliamagyarázati munka, mintha kedvezőbbek lennének a szövegértési mutatók...

Mi az olvasás, a könyv szerepe ebben az összefüggésben?

Az olvasás nemcsak azért fontos, hogy klasszikus műveltséghez jussunk, hanem azért is, mert személyre szabott nyelvi technológiát kínál. Ha nem értem, újra olvashatom, ha fáradt vagyok, lassabban olvashatok. Ennél jobbat nem lehet kitalálni.

Mit tud tanácsolni a kommunikációs szakember az igehirdetőknél? Hogyan lehetne érthetőbben átadni a ránk bízott üzenetet?

Szeretném hangsúlyozni, hogy a prédikációk nyelvi igényességéből nem szabad engedni. Ez az emelkedett stílusba tartozik. Viszont az élő beszéd érthetősége szempontjából nem előnyös, ha többszörösen összetett mondatok vannak, és végképp nem előnyös a túl sok alárendelés.

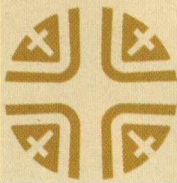
Örök kérdés, hogy le kell-e írni a prédikációt és szabad-e olvasni?

Ennek megválaszolása igazából a homiletika feladata. Én, mint kommunikációval foglalkozó ember, azt tudom mondani, hogy nagyon jó leírni a szövegeket. Az írás visszahat a beszédre és remek fegyvelmező eszköz. De amit szépen, csiszoltan leírtam, azt mindenképpen szabadon kell elmondani. Persze ehhez kell pár év gyakorlat. Az igazán hiteles és meggyőző kommunikátor az, aki fejből beszél. Az természetes, hogy lehet előtte vázlat.

Hogyan értékeli az egyházak megszólalását a médiavilágban?

Meggyőződésem, hogy ezen a területen nagyobb szerepet kellene vállalniuk az egyházaknak. A televíziót ilyen szempontból nem annyira ismerem, de a Magyar Rádióban egyre jobbak az egyházi félórák. A tíz évvel ezelőtti induláshoz képest óriási a változás, kialakult egyfajta tömegkommunikációs bázis minden egyházban és ez jó.

G. P.

Menjetek ezt elbeszélni, Jézus a király...!

Az Evangélikus Külmisziói Egyesület legutóbbi közgyűlésén az Egyesület elnökévé választotta Labossa Lajos nyugdíjas tatabányai lelkész, volt esperest és püspökhelyettest, akinek beköszöntőjét az alábbiakban közöljük

Mivel bízott meg bennünket a misszió Ura?

A feltámadott Jézus világunktól való búcsúzásakor egyetlen nagy parancsot helyezett tanítványai szívére: menjetek el széles e világra és hirdessétek az örömhírt, amiről én beszéltem nektek: „Isten úgy szerette a világot, hogy megszületett Fiát adta érte, hogy aki hisz benne ne vesszen el, hanem örök élete legyen.” Jn 3, 16.

Szó sem volt akkor az azóta már használatos szavakról: belmisszióról és külmiszióról. Missziói felelőssége volt Zákusnak saját családjáért és Fülöpnek az etióp kincstárnokért. Ennek a Jézusi parancsnak többféle iránya, ága van. Szembeállítani őket egymással sohasem szabad! Nem szabad elfelejteni, hogy az egészséges ébredési mozgalomnak mindenkor magától értődő gyümölcse a missziói felelősség mint a „közeliek”, mind a „távoliak” iránt.

Felelősség a misszióért

Isten megadta ezt látnom és tapasztalnom a magam és egyházam életében. Az elmúlt század negyvenes éveiben, amikor az ébredés szele ezer áldással gazdagította életünket. A nyíregyházi gyülekezet egyre színesebbé lett életében, – ahol 14 éves korom óta éltünk – magától értődő volt a missziói felelősség hangsúlyozása, természetes volt a „távolakra” való gondolás.

Évente egy alkalommal, Vízkereszt ünnepe, a Központi Elemi Iskola dísztermében, a

helyi Külmisziói Egyesület ünnepélyén történt a felelősség ébresztgetése színdarab, énekari szolgálat, szavatok, előadás és bizonygatótelemek formájában. Boldogan énekeltek: „Tudja meg minden lélek, Jézus hívja őt...!”

1946-ban a soproni teológiára kerülve, mindenek előtt Podmaniczky Pált, a misszió áldott emlékü „magyar barátját” kell megemlítenem. Nagy határozottsággal vallotta és hirdette, hogy csak EGY misszió van: az evangélizáció, az evangélium hirdetése szóval és tettel, étellel és cselekedettel. A misszió sohasem agresszió, nem saját meggyőződésünk ráerőltetése a másik emberre, hanem Isten szeretetének felkínálása a szelidség és alázatosság magatartásával – olvashatjuk az egyik róla szóló megemlékezésben.

Szintén Sopronban láttam és hallottam először egy „eleven” misszionáriust, az Indonéziában született és nevelkedett Hoekendijk-et. Teológiai fejtegetése és beszámolója nagy hatással volt rám. Mit várunk a lelkésztől? – tette fel a kérdést. Egy holland szólásmondással válaszolt: a teológus ül, a lelkész áll a gyülekezetében, a misszionárius azonban megy. Az élő hitű lelkésznek mozgó, járó misszionáriusnak kell lennie!

Lelkészi szolgálatom első, nagyobb részében az volt a kívánatos tendencia, hogy egy lelkész lehetőleg csak a templom falain belül tevékenykedjen. A lehetőségek meglehetősen beszűkültek, noha belülről mindig feszített a templom falain kívüliekért való felelősség.

Ezt a felelősséget csak erősítette, amikor 1983 év őszén Erlangenből kirándultunk Neuendettelsauba, ahol egy Schuster nevű, korábban Pápua Új-Guineában tevékenykedett misszionárius számolt be munkájáról. Ő beszélt arról, milyen eleven a keresztyénség a pápuák között. Amikor ők látogatni jönnek Németországba, érthetetlenül kérdezik a kevés istentiszteletre járó látva: itt csak ennyi keresztyén él? Nálunk, aki keresztyén, az mind jelen van az istentiszteleti és egyéb alkalmon!

Ezek az emlékek most mind meglevendenek bennem, amikor hívásra ismét közelebb kerülhetek a misszió „távoliakért” is több felelősséget érző és imádkozó ágához!

Jövöbetekintés

Mit szeretnék tenni, – míg időm engedi? Ha Isten engedi, be szeretnék kopogtatni iskoláinkba és a hitoktatók segítségével az ifjúság szívére helyezni a misszió iránti felelősséget. Minden év Vízkereszt ünnepén fel szeretném eleveníteni a régi hagyományt: megfelelő műsossal tudatosítani a „távoliak”, a „kapukon kívüliek” iránti felelősséget.

Azután szeretnék megnyerni néhány lelkésztestvért beszéljen gyülekezetében a külmiszió iránti felelősségünkről. Abban a reményben szeretném ezt a rám bízott szolgálatot végezni: hátha akad néhány hívő, akinek, ha pillanatnyilag más lehetősége nincs, néha, vagy rendszeresen imáiban vigye az Isten elé a külmiszióban ma is dolgozók sokszor nem minden veszélyt nélkülöző szolgálatát.

Ha Istennek úgy tetszik, elindíthat egyeseket ma is „távolabbi” vidékekre, mint egykor Antióchiából, Jeruzsálemből vagy 1000 évvel ezelőt, Németországból hazánk felé. Talán ennek a misszióknak köszönhető, hogy hazánkban is több misszió indulhatott: Győrből Kínába, Budapestről Indiába stb.

Talán éppen te készülsz indulni, testvérem, aki olvasod emlékező és egyben beköszöntő soraimat?!

Befejezésül idézem bátorításul a bennem most meglevendenett és fent már idézett régi Hallelujah-ének egy másik sorát: „Nagy kegyelme ím kitarva minden szív előtt!”

Labossa Lajos

Az EKME vezetősége, középen Labossa Lajos elnök, balra Bolla Árpád, jobbra Bencze Imre korábbi elnökök

Az EKME piliscsabai konferenciája július 12-től 15-ig, csütörtöktől vasárnapig tart, ebéddel kezdődik és ebéddel ér véget. Összefoglaló címe: „Isten beszéde gyorsan terjed!” Zsolt 147, 15.

Evangélizációs igehirdetést Dr. Bálint Zoltán tart, a bemutatózó áhítatot Labossa Lajos az EKME elnöke, a befejező istentisztelet szolgálatát Ittész János püspök végzi.

Részvételi díj: 3600.- Ft + ágyneműhasználat. Ebből 1000 Ft-ot előlegként kérünk befizetni a jelentkezéskor.

Jelentkezési határidő: június 15.

Seija Frears neve nem ismeretlen a Magazin olvasói körében. Ő volt az újrászervezett Evangélikus Külmisziói Egyesület első misszionáriusa, akinek Marseille-i szolgálatát szerény eszközeinkkel támogathattuk. Korábban számos gyülekezetünkben és iskolánkban számolt be szolgálatáról. A misszió hazai barátai és támogatói közül sokan ismerik és szeretik őt, érdeklődnek utána. Seija férjével már több mint egy éve él Angliában, Hosszas keresgélés után talált rá új szolgálati helyére Leedsben, ahol januárban iktatták be egyetemi diakónus lelkésznek. Levelét Szentpétery Mariann fordításában tesszük közzé.

„Jézus mindenütt emberhalászokat keres”

Leeds – London és Birmingham után – Anglia harmadik legnagyobb városa. 727 ezres lakosságából körülbelül 43 ezer a külföldi – ezek közül 9 ezer a pakisztáni, 10 ezer indiai, 6 ezer karibi, 2 ezer kínai. . . Leeds Észak Yorkrshire központja. Korábban építő- és ruhaiparáról volt nevezetes. Ma fontos közigazgatási, pénzügyi, és felsőoktatási központ.

Leedsben két egyetem is található, összesen 47 ezer hallgatóval, akik közül 5 ezer a külföldi hallgató.

A leedszi egyetem központi épületében kapott helyet az egyetemi lelkészség, amely széles ökumenikus alapokon működik: az anglikán, a baptista, a katolikus, az evangélikus és a református felekezet képviselői mellett a kvéker közösség és az üdvhadseereg is jelen van.

Múlt ősszel bizott meg az evangélikus és a metodista egyház, hogy egyetemi diakónus lelkészként szolgálják a külföldi diákok és családjaik körében.

Általában kedden és szerdán találkozom a diákokkal. A szerda esti nemzetközi diáklklub egy közeli anglikán templomban tartja bibliaóráit. Itt rendszeresen vezetem az alkalmat. Újabbán egy másik helyszínen indítottam be bibliaórát egy kollégámmal. Kedden és szerdán délutánonként az egyik diák-kávézóban tartok fogadóórát. Amikor csak tehetem, a kollégiumban látogatok a diákokat. Több egyetemi lelkésszel összefogva kirándulásokat is szervezünk.

Az első néhány hónap elteltével úgy látom, hogy ez a munka sok lehetőséget rejtető nagy kihívás. Jézus mindenütt emberhalászokat keres. Hiszem azt, hogy az első lépést ő teszi meg, hogy mi követhessük őt. Ezért fontos, hogy munka közben a csendes imádságos figyelésre legyen időnk. Pillanatnyilag Angliában félmillió külföldi tanul, a kormány tervei szerint a következő 5 évben még ötvenezerral kívánja növelni a külföldi diákok számát.

Új hazámnak nagy kívánsága, hogy a világ minden tájáról kiváló diákokat fogadhat. Ha az evangélium megérinti ezeket a diákokat itt-tartózkodásuk idején, ezzel a kincssel térhetnek vissza családjukhoz és hazájukba.

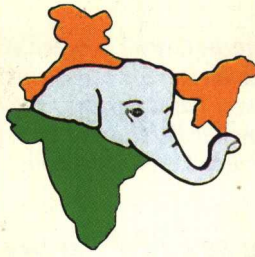
Seija Frears

**MEG JELENT
MEG JELENT
MEG JELENT**

INDIA

Jó András és Angelika, Dél-Indiába dolgozó pedagógus-missionárius házaspár legfrissebb levelét és képeit örömmel és köszönettel tesszük közkinccsé

Boldog Születésnapot KIS!

Iskolánk, a Kodaikanal International School (Kodaikanal Nemzetközi Iskola), ebben a tanévben ünnepli századik évfordulóját. Mindkét félévben ünnepsorozatral emlékeztünk meg erről az eseményről. A második ünnepsorozat március végén zajlott le.

A vasárnapi ünnepi istentisztelet után mindketten hivatalosak voltunk arra az egyházi fórumra, melyet az iskola vezetése hívott össze, hogy megemlékezzünk azokról a missziós szervezetekről, melyek a múltban létrehozták, majd hűségesen támogatták ezt az iskolát. Büszkeséggel töltött el, amikor a magyar evangélikus és református egyház képviselőjeként jelenlétünket jelezhettük. Csodálatos volt azt a testvéri közöséget átélni, ahol a közös missziói szolgálat fényében a kulturális és felekezeti különbségek eltörpültek. Evangélikus misszionáriusok Amerikából, Németországból, Svédországból, Indiából és Magyarországról, reformátusok, baptisták, metodisták a világ több részéből ugyanazzal a krisztusi fundamentummal végezzük a gyermekek között a szolgálatot.

Mint arról már többször írtunk, a Kodaikanal International School fennállásának első nyolcvan évében a Dél-Indiába dolgozó nyugati – főként amerikai – keresztyén misszionáriusok gyermekeinek nyújtott magas szintű oktatást. Azonban a nyolcvana-

nas években kénytelen volt az iskola vezetése új profilt keresni, mert Dél-Indiában egyszerűen nem maradtak nyugati misszionáriusok. Ennek oka az volt, hogy India nem adott, és máig sem ad, vízumot hagyományos értelemben vett misszionáriusoknak. Ezzel egy időben a nyugati egyházak missziói érdeklődésében is irányváltás történt. Míg korábban az indiai egyházak jelentős anyagi támogatást kaptak nyugatról, addig mára ez a fajta támogatás töredékére csökkent. Mindez abból a meggyőződésből fakad, hogy az indiai egyház, ideje, hogy saját lábára álljon. Ez a folyamat is közrejátszott abban, hogy az iskola kénytelen volt tisztán nyugati egyházi támogatásból fennálló missziói iskolából önellátó alapítványi iskolává válni. Keresztyén iskolánkban mára a tanulók alig fele keresztyén és ugyanez igaz a tanári karra is.

A száz éves évforduló nagyon jó alkalom volt arra, hogy mindannyian megismerjük az iskola keresztyén gyökereit. Több száz öregdiák volt jelen az ünnepeken, és többségük még a „rég szép időkben” végzett itt. Kedves jelenet volt, mikor az emelvényre szólítottak három testvért, akik az 1920-as években jártak ide iskolába. Az ehhez hasonló találkozások és beszélgetések nagyon fontosak tanulóink számára, mert ezeket hallva talán a hindu és muzulmán diákok is jobban megértik, miért kell vasárnap templomba menniük, és miért van hittanóra minden évfolyamon.

Mitől keresztyén egy iskola?

A következőkben had soroljunk fel néhány pontot, melyek ma is keresztyén iskolává teszik a Kodaikanal Nemzetközi Iskolát. Nem abban az értelemben, hogy minden egyes diák és tanár keresztyén háttérből érkezik, hanem hogy a sokszínűség mellett is Krisztus tanúja lehet az indiai társadalom minden szintjén.

1. Diákjaink egy része az indiai társadalom felső rétegeiből kerül ki, és magas tandíjat fizet, viszont ezzel egy időben a felvétellel kerülő diákok legalább egy harmada ösztöndíjas, sokan teljes tandíjmentességet élveznek. Igaz ez sok hátrányos helyzetű keresztyén diákra, de hitvallástól függetlenül, tehetség alapján bárkire. Emellett az anyagi támogatást élvező tanulók nagy része missziói munkát végző testvérek gyereke. Azonban ma már a misszionáriusok nem nyugatról jönnek, hanem főként Indiából.

2. Az iskola szorosan kapcsolódik Kodaikanal városához és Dél-Indiához. A Kodaikanal International School Kodaikanal legnagyobb munkaadója. Az itt dolgozó fizikai munkások emberi körülmények között, viszonylag magas fizetésért dolgoznak az iskolában.

A diákoknak rendszeresen kötelező részt venniük szociális munkában. Az iskola több környékbeli árvaházzal, idősek otthonával, és egyéb egészségügyi intézménnyel áll kapcsolatban. Ezáltal diákjaink valamint mi magunk is, akik eddig esetleg csak egy adott nézőpontból néztek a világra, megismerhetik a realitást, és megtanulhatják, hogy van mód változtatni a körülményeken. Ezeknek az intézményeknek a többsége nyomorúságos helyzetben van. Sokszor a

gyerekek zsebpénzüket felhasználva saját kreatív ötleteiket valósítják meg szombat délelőttönként. Angelika rendszeresen járt az iskola által elindított öt éven aluliak egészségházába, András pedig egy közeli árva-házba. Jó dolog látni, hogy milyen komolyan veszik diákjaink ezeket az alkalmakat.

3. Fontos kiemelni, hogy bár a nyugati egyházak már alig támogatják az iskolát anyagilag, a tanári kar fele a mai napig nyugati egyházi segítséggel dolgozik itt. Csak úgy mint mi is.

Persze minden iskolának vannak problémái is, nincsen ez itt sem másként. Most

csak hadd említsünk meg egy-két olyan problémát, melyek egyházi vonatkozásúak.

Úgy érezzük, hogy az iskola sajnos nincsen teljesen felhőtlen viszonyban a dél-indiai keresztyén egyházakkal. Ennek több oka is van. Talán az egyik legfőbb ok, hogy néhány egyházi vezető és lelkész természetesen tartaná, hogy gyermekét automatikusan teljes tandíjmentességgel felvegyük. Annál is inkább, mivel ha valaki jó eredménnyel végez itt, annak jó esélye van nyugati egyetemeken történő továbbtanulásra. Sajnos azonban gyakran pusztán a szülők egyházi elkötelezettsége nem elég a gyermek felvételéhez.

Kollégium-foglalás, bottal a kézben

A másik kényes kérdés az ingatlanokkal függ össze. Kodaikanal hagyományosan egy kellemes klímájú üdülőváros. A legtöbb nyugati egyház értékes telkeket birtokolt hosszú idők óta. Igazság szerint itt eleinte nem is volt más város gyanánt, csak a parkokkal körülvett egyházi üdülő ingatlanok. Azonban a már említett okokból ezek az egyházak kivonultak Indiából és ezek az üdülők elvesztették eredeti funkciójukat. Az elmúlt húsz év alatt a különálló egyházi telepek nagy része az iskola részévé vált. Például az általános iskola épülete valamint a mi lakásunk is Amerikai Evangélikus Egyház (ELCA) tulajdona volt. Viszont ez a helyi egyháznak – egy kicsit érthetően – nem tetszik. Ők úgy érzik, hogy az ingatlanok őket illeték volna. Ebből azután komoly bonyodalmak is származtak. Egy egyházi érdekeltségű szervezet szó szerint botokkal felfegyverkezve elfoglalta az egyik kollégiumot és néhány ta-

nári lakást egy szünidei nap alkalmával és több éven keresztül ott is maradtak. Végül két évvel ezelőtt bírósági határozat nyomán ez az ingatlan újra az iskolához tartozik. Sajnos, mint bárhol máshol is, az egyház nem mindig jár elől a krisztusi értékek felmutatásában.

A problémák ellenére tudjuk, hogy iskolánk nagyon fontos szolgálatot tölt be Indiában. Hálásak vagyunk Urunknak, hogy itt dolgozhatunk, és képviselhetjük magyar egyházainkat. Kérjük együtt az Urat, hogy a Kodaikanal Nemzetközi Iskola továbbra is a keresztyén bizonyágtétel bástyája maradjon működésének új évszázadban is.

Angelika és András

Részlet a dél-indiai evangélikus lelkész Johnson Gnanabaranam egyik meditációjából:

Gyermekem,
nem azért választottalak,
hogy ezáltal itt
és az örökkévalóságban
nyugalomban
és biztonságban érezd
magad.
Sőt inkább
munkatársamnak
választottalak!
Ha te az én szeretetemről
bizonyágot teszel
embertársaid előtt,
megérik az én
jelenlételemet,
sötétségükben világosság
ragyog fel,
és veled együtt hálát adnak,
magasztalnak
és szolgálnak nekem.
Előtted egy nyitott ajtó!

A PÉNZ = IDŐ EDDIG 78 PERC INDIÁNAK!

Az MM előző számában hirdettük meg „A PÉNZ=IDŐ” című akciónkat, melynek célja, hogy adományainkkal biztosítsuk az indiai Bihar állam lakosainak (93 millió ember!) sugárzott evangéliumi rádióprogramok előállításának költségeit. A csütörtök esténként „Dicsőség Istennek” címmel hangzó 15 perces program alkalmanként 35 dollárba, azaz mintegy 10.000 Ft-ba kerül. Egy perc tehát mintegy 700 Ft. Így könnyen kiszámítható, hogy az eddig 27 adakozótól érkezett 54.500 forint ado-

mány 76 perc adásidőre nyújt fedezetet.

Köszönjük az adományokat!

Eddig közel 20 gyülekezetben hangzott el vetített képes előadás az indiai rádió-misszióról és az abban való magyar részvétel lehetőségéről. Meghívásra, ezzel a témával is örömmel megyünk gyülekezetekbe, oktatási intézményekbe, hogy minél többen kapcsolódhassunk bele a világmiszió friss, életető vérkeringésébe!

Gáncs Péter

1656 Budapest,
Pf. 22

Kézdivásárhelyről érkeztek a következő sorok:

„Nagyon jó dolog élvezni Isten áldásait, de nagyon szomorú, hogy ezt nem értékeljük eléggé. Nagy örömközpontok a helyi adó jóvoltából követni tudjuk a helyszíni közvetítésű istentiszteleteket. A Missziói Magazin szép külsejével és tartalmas üzenetével olyan, mint egy álom. Nem is tudom, elhittem volna-e, ha valaki 10 éve ígéri, hogy ilyen folyóiratot olvashatok. Most úgy érzem, Isten irányítja figyelmemet arra, hogy lássam meg a napi történetekben a csodát.”

L. Katalin

Kárpátaljáról áttelepült asszonytestvérünk leveléből adunk közre egy részletet:

„A lényeg az, hogy én szívből-lélekből magyarnak érzem magam, annak ellenére, hogy a kegyetlen történelem elszakított minket. Tele vagyok kérdésekkel: Ki vagyok én? A volt hazámban lenéztek, mert magyar voltam, de én mindig büszkén annak vallottam magam. Most már mindenről lemondtam, hontalan lettem...”

A nehéz időkben is jártunk templomba...leányom sírva hallgatta végig az evangélikus istentiszteletet a pestszenterzsébeti templomból. A nyakamba borult és azt mondta: az lenne a 20. születésnapján a legnagyobb ajándék, ha még egyszer hallhatná ezt az istentiszteletet. ...Hit nélkül nem igazi az élet.”

Sz. Imréné, Debrecen

Göllner Pál testvérunktől e-mailen kaptuk az alábbi ébresztő írást:

Inkább vissza!

A fiú, aki nem akart tovább élni a biztonságos családi otthonban, kötöttségek között, elhagyta azt. Végül, kacsakaringós út után a disznóvályúnál kötött ki.

Ott, a sanyarú környezetben valaki ezt mondta neki: „Egy jó terápiára van szükséged. Csak az az ember tudja sikerrel megváltoztatni a helyzetét, aki elfogadja önmagát.”

Egy másik aztán így vélekedett: „Helyes és célravezető ideológiára van szükséged. Csak aki keményen lép fel a környezetével szemben, jobbíthatja meg a helyzetét.”

A harmadik pedig ezt tanácsolta: „Szükséged van egy megfelelő és optimista filozófiára. Csak a jó kedélyű ember tudja megszépíteni a helyzetét.”

A fiatalember azonban jobbat gondolt ki, mint tanácsadói. Így minősítette magában a felkínált lehetőségeket: „Mit használ nekem az önellégadás, ha többé nem fogadom el apámat, és talán már ő sem fogad el engem? Mit ér nekem a kapcsolataim határozott megváltoztatása, ha éppen tulajdon apámmal nincs rendben a kapcsolatom? És mire jó, hogy hiszek bármiféle jó eszmében vagy emberi jóságban, ha apám már nem jó nekem?”

Inkább hazaindult, hogy megpróbálja rendezni kapcsolatát atyjával, mert a disznóvályú mellől nagyon vágyakozott az atyai ház felértékelődött biztonsága, rendezettsége és szeretete után.

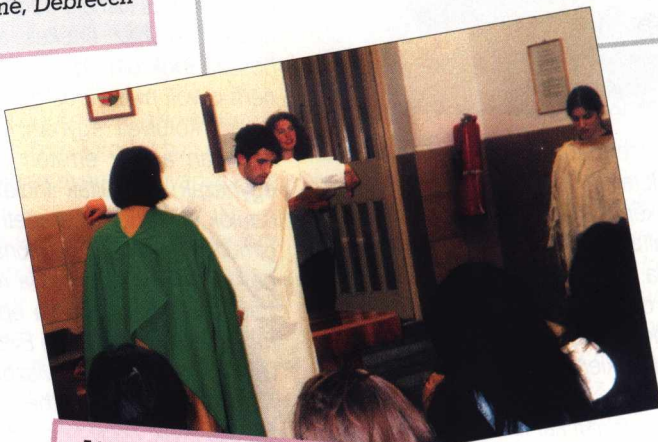
A mi alapproblémánk nem abban rejlik, hogyan viszonyulunk önmagunkhoz, a többi emberhez és a világhoz, bár végső fokon ezek is nagyon fontosak. De ezek gyakran csak elterelik figyelmünket, ha éppen az alapvető inségünkről kell gondolkodnunk. Az ugyanis a nagy bajunk, hogy távol vagyunk Istentől, nagyon messze kerültünk a nekünk szánt igazi otthonunktól. Ezért olyan keserű, talaj nélküli és kilátástalan minden.

Aki azonban visszatér az egyetlen, igaz Istenhez, Jézus Krisztus Atyjához, csak az kerül helyére, és tud az életben jól eligazodni, végül pedig célba érni. Csak az!

LEVÉL A BÖRTÖNBŐL

A következő sorok súlyát az a körülmény adja, hogy a Kozma úti Gyűjtőfogházból íródott:

Az evangélikus lelkész úr 94 óta foglalkozik velem. Azóta megtértem és átadtam az életemet Krisztusnak. Jövőre szabadulni fogok...” Az év igéje [Kol 2,3] egy csodálatos ige és útmutató mindenki számára, de miről is van szó ebben. Az Úr Jézus Krisztus sok formában eleveníti, tárja elénk a bölcsességet. Nem könnyű az életet különböző területein jól dönteni. Krisztus hatalommal tanít minket erre a Mt 7,24-27-ben és azt mondja „bölcs ember az, aki sziklára építette a házát.” – van hite, szeretete és reménye az Úrnak. Nem így hitben és hitből él, leteszi az életét az Úrnak. Nem így a bolond ember, aki fenyőre építette a házát a csúszópálya, fundamentum nélkül, jön az árvíz, jön a vihar, összeomlik az, és nagy lesz annak romlása. Mindnyájunk életében volt már ilyen összeomlás, betegség, fájdalom, szenvedés és szomorúság. Krisztus a kőszikla, Őrá építhetünk bizalommal. Aki szereti és ismeri Krisztust megtalálta a kincset – Krisztus is szereti és ismeri őt, megövi és örök életet ad neki. Szeretettel és imádsággal a Magazin olvasóinak: L. Endre

„Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” Április 6-án a Markó utcai börtönárcsok mögött a harmadéves teológusok bemutatták Jézus szenvedésének történetét. Az előadás visszhangzik:

Egy katona, egy fogvatartott és Jézus. De rögtön határozottá is szerkeszthetném mondatomat: a katona és a fogvatartott. A mindennapi élet képpé kockázása. Tulajdonképpen jelképpé vágása: az itt látható Jézus maga a fogvatartott, s hallom a hátam mögött összesűgő lányokat: na ezt is jól elintézték, mondhatom szép pere volt.

Sokan sírtak, a katarzis könnyeit hullatták, mert sokkal inkább megérint bennünket valami, amit magunk is jól ismerünk belülről. Az önsajnálaton túl azonban, a közönségben megmaradt a lényeg is: a passió előadását követő héten a lányok ilyen visszajelzésekkel fogadtak: „fajin volt; olyan élethű volt; tanítsd meg nekünk azt az éneket, amit Jézus énekelt!”

„El kell mennem, meg kell tennem, tiértetek, sokakért...” énekelte Jézus, és többek között ez a néhány sor élt tovább a közönségben.

„Tiértetek, sokakért...mindenné lettem, emberré lettem, hogy megértsétek tudok rajtatok segíteni, ismerem gondolataitokat és gondjaitokat, átéltem, elmentem és megtettem, most itt vagyok közöttetek, s mondom, hogy segíték...”

A katona, a fogvatartott és Jézus...igen, remélem, hogy ez a mindennapi helyzetkép a Markó utcában s mindez jelmez nélkül, közöttük.

Nagy Dorottya ötödéves teológus hallgató, aki rendszeresen végző börtönmissziós szolgálatot a Markóban

Az alapítvány kuratóriumának jelenlegi elnöke, Hidasi György így vall szolgálatvállalásának személyes motivációjáról:

„18-20 évvel ezelőtt nagyon súlyos alkoholbeteg voltam, a szekszárdi rehabilitációs intézetbe kerültem kétszer is elvonóra. De sajnos meg kellett tapasztalnom azt, hogyha az ember ennyire mélyen benne van ebben a problémában, egyedül képtelen megszabadulni. Ott álltam Isten előtt teljesen reménytelenül és kétségbeesetten. Ekkor gondoltam arra, hogyha már ember nem tud rajtam segíteni, megpróbálom Istent. Az emberre jellemző, hogy mindig Istent hagyja az utoljára... S ekkor Isten lenyúlt értem, 18 évvel ezelőtt, hit útján megszabadultam az alkoholtól. Akkor elhatároztam a családommal együtt, hogy az életünket az ilyen emberek megsegítésére tesszük föl. Mikor a TSZ megszűnt, kaptam 3 hektár földet, és úgy gondoltam, hogy mivel én a halál közelségének megtapasztalása után új életre kelhettem, ezt a területet felajánlom az Alapítványnak egy gyümölcsös létrehozására. Ez munkalehetőséget nyújt olyanoknak, akik az alkohol rablásából szabadulva, új életet akarnak kezdeni. Minden napot áhítattal kezdünk, természetesen a közös étkezések-kor is imádkozunk. Nap mint nap megtapasztaljuk, hogy Isten mellettünk van és segíti ezt a munkánkat...”

SZŐLŐTŐ ALAPÍTVÁNY GYÖRKÖNY

A rendszerváltás óta hazánkban megszűnt a kötelező alkohol-elvonó-kúra. A közel egy millió alkoholbeteg gyógyításában egyházi szervezetek, alapítványok is

igyekeznek részt vállalni.

A – sajnos – csekély számú, evangélikus gyökerű szolgálatok egyike az egy évtizede működő Szőlőtő Alapítvány, a Tolna-megyei

Györkönyben Az alapítványt 1991-ben az akkori györkönyi lelkész, Csepregi András és az akkori TSZ-elnök, Buják Emil hozták létre.

Az alapító okirat az alábbi célt tűzte ki az alapítvány elé:

„Alkoholizmusban szenvedők gyógyulását és abból gyógyult betegek utógondozását elősegítő tevékenység folytatása

Györköny község és a környező települések területén.”

Az Alapítvány szórólapján többek között ezt olvastuk:

CÉLUNK

Alkoholbetegek gyógyításának elősegítése. A gyógykezelés utáni rehabilitáció, illetve a társadalomba való beilleszkedésük segítése a részükre nyújtott munkalehetőségi, illetve szociális és a Biblián alapuló lelkigondozás által. Tevékenységünket nonprofit jelleggel végezzük és lehetőségeink szerint fokozatosan egyre több emberre szeretnénk kiterjeszteni megelőzési és gyógyítási tevékenységünket.

A PROGRAM

Lelki megerősítést tartalmaz az új életvitel kialakításához.

Szakmai képzést, illetve igény szerint képzési programot szervez.

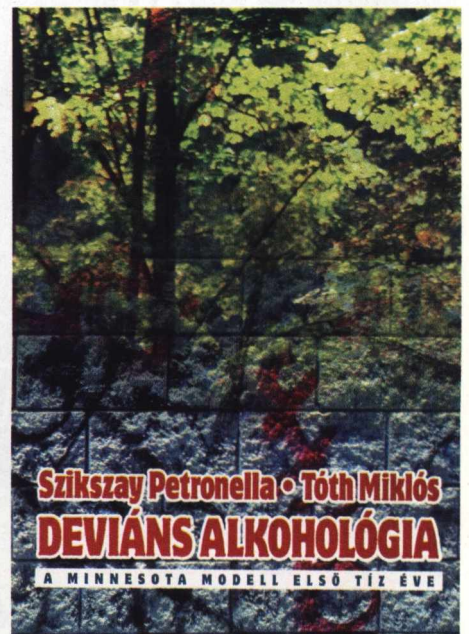
A TEVÉKENYSÉGÜNKET

3 hektár intenzív almaültetvény, 3 hektár kajsziparack, 3 hektár meggy ültetvény telepítésével alapoztuk meg.

Rendelkezünk a műveléshez szükséges eszközökkel.

Kialakítottuk az átmeneti elhelyezéshez szükséges ingatlant.

Az Alapítvány által kiadott, a megelőzést is segítő könyv borítója

„Az evangéliumot közölnünk és közvetítenünk kell...”

Nyilatkozat

Mi, az 55 megjelent résztvevő, akik az LCJI (Lausanne Consultation on Jewish Evangelism) 7. európai konferenciáján részt vettünk, azért jöttünk egybe, hogy a III. évezred küszöbén a zsidó-evangélizációról beszéljünk. A Messiás Jézus zsidó és nem zsidó követői újra megerősítjük elkötelezettségünket arra vonatkozólag, hogy az evangéliumot közölnünk és közvetítenünk kell a zsidók felé. Erről Pál így szól: „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak...” Róm 1,16.

NORWEGIAN CHURCH MINISTRY TO ISRAEL

The Word
of God
To the People
of God

Isten Igéjét Isten Népeinek

Ezt a nyilatkozatot adta ki az LCJI ez évi konferenciája, melyet a Dijon (Franciaország) melletti Abbaye de La Bussiere-sur-Ouche-ban tartottak, s melyen magam is részt vehettem. Mint a Norvég Egyházi Szolgálat Izraelért magyarországi intézetének a Gisle Johnson Intézet képviselője már második alkalommal kapcsolódtam be a LCJI (Lausanne Consultation on Jewish Evangelism – Lausanne-i Tanácskozás a Zsidó Evangélizációról) munkájába. Ez a szervezet jelenleg az egyetlen világszervezet, mely a különböző háttérű, kegyességű, de a zsidó evangélizációval foglalkozó szervezeteket tömöríti magába. Azok a missziós csoportok lehetnek az LCJI tagjai, akik felvállalják annak közlését, hogy az üdvösség egyedül Jézus Krisztusban a megígért Messiásban jön az emberhez. A konferencia azért szükséges, hogy ezen a látáson belül érzékeljük és érzékeltessük teológiai felfogásunkat és ennek gyakorlatba való átvitelét.

Az itt megjelent mintegy 30 európai szervezet és missziós csoport beszámolt a saját szolgálatáról. Voltak, akik az utcai evangélizációban jártasak és a nyugat európai nagyvárosok zsidó negyedeiben végzett munkájuk hatásáról számoltak be. Voltak, akik az ószövetségi ígék és zsidó ünnepek messiási értelmezésében jártasak és meglévő kis közösségeik életét mutatták be. Beszélgettünk arról is, hogy milyen hatással van Nyugat-Európára az a hallatlan nagy zsidó vándorlási hullám, mely a vasfüggöny ledöntése után máig tapasztalható. Hallhattunk előadást egy messiási zsidó professzortól arról, hogy hogyan értelmezik Ézsaiás könyvének 40. fejezetét. Foglalkoztunk a XX. századi történelemmel, vajon milyen hatással vannak a múlt eseményei hitünkre és küldetésünkre?

Mindezeket a tapasztalatokat arra szeretném fölhasználni, hogy megtaláljam a zsidóevangélizáció Magyarországon lehetséges irányvonalát, melyet egyházunk képviselhet. Tudva a mögöttünk maradt történelemről, amely napjainkig érezteti hatását, akár a politikai életben, akár a hétköznapi, vagy egyházi életben. Ismerve a szekularizáció hatását, keresve a bizonyágtétel és a misszió (jézusi értelemben!) lehetőségeit. Hiszen Pál írja: „Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek. Róm. 10,1-2.” Mi egy olyan kis közösségben veszünk részt, ahol zsidó emberek otthon érzik magukat. Az evangélium nem idegen tőlük, hiszen Jézus maga is zsidó volt és a keresztyénség is a zsidók között terjedt el először. Az evangélium zsidó környezetben szólal meg és így tapasztalhatják meg Jézusban, a Megígértben kapott szabadságot.

Miért nem járunk templomba?

Avagy egy németországi körkérdés tanulságai

A német Markus Hörach a „Miért nem járunk templomba?” kérdésre próbált meg felelni. A cikk az Erlanger Nachrichten (Erlangeni Hírek) című napilap egyik hétfévi számában jelent meg. Az írást Gazdag Zsuzsanna fordításában és rövid kommentárjával közöljük.

Budahegyvidék új temploma, ahová öröm belépni (Kékgyólyó u. 17.)

Múlt év novemberében és decemberében Erlangenben és környékén 285 személyt kérdeztek meg egyházzal, istentisztelettel, gyülekezeti élettel kapcsolatban. Elsősorban olyanokat, akik alapvetően ritkán, vagy soha nem járnak istentiszteletre. A megkérdezetteket egyrészt életkor szerinti (20-29, 30-39 évesek, ill. 40 év feletti), másrészt a templomlátogatás gyakorisága szerinti csoportokba osztották (évi 1-3, 4-10 alkalom, gyakrabban). Többek között arról faggatták őket, hogy mik az igényeik és kívánságaik. Arra voltak kíváncsiak, hogy szerintük hogyan lehetne az istentiszteletet és a különböző egyházi alkalmakat vonzóbbá tenni, milyenek az eddigi élményeik az egyházzal kapcsolatban.

A résztvevők válasza nyomán egy meglehetősen színes kép alakult ki. Míg a rendszeres templomlátogatók mindenek előtt elsősorban a templom nyugodt atmoszféráját értékelték, ami méltóságból, nyugalomból, áhítatból, ünnepélyességből és gyermekek iránti nyitottságból áll, addig mindazok, akik istentiszteletet nem, vagy csak igen ritkán keresik fel, érezhetően nagyobb hangsúlyt helyeztek a humorra és a társaságra. Az utóbbiak nem idegenkedtek annyira a „vad” és szabadabb alkalmaktól sem, ellenben olyan dolgok, mint az áhítat és a komolyság csak kevésbé voltak fontosak számukra. A két csoport csupán abban értett egyet, hogy a templomot egy barátságos és közvetlen légkörnek kellene uralnia.

A megkérdezettek elképzelései igen eltérőek az egyházi rendezvényeket, például az istentiszteleti formákat illetően. Míg a templomba járók inkább arra törekednek, hogy átéljék Isten jelenlétét, elgondolkodjanak, és az istentiszteleten visszahúzódva, mintegy passzív szemlélőként vegyenek részt, addig a „kívülálló” számára a kommunikatív elemek a legfontosabbak. Nem csak új emberekkel sze-

retnének megismerkedni, hanem azt is lényegesnek tartják, hogy hangot adhassanak saját véleményüknek – mondjuk egy közös étkezés keretében.

Minden megkérdezett elvárásainak a középpontjában az ösztönzés és motiváció áll. A körkérdést megválaszolók közül, akik egyházi alkalmak rendszeres résztvevői, nagyra becsülték a közvetlenséget, a szavahihetőséget, a nyíltságot.

A kevésbé vallásosak a humort és a hozzáértést/szakértelmet értékelték, a templomba járók pedig nagyobb súlyt helyeztek az elmélyülésre, a meditációra.

A kérdőív összeállítói kíváncsiak voltak az istentisztelet zenei elemeivel kapcsolatos véleményekre is. A rock és a popzene volt az egyetlen olyan zenei irányzat, amely mind a négy csoporttal ötven százalék fölötti „tetszésindexet” ért el. Nagy volt az érdeklődés a gospel iránt is, a népzene ezzel szemben szóba sem került.

További érdekes eredményekre jut a vizsgálat a tekintetben is, hogy melyek azok a témák, amelyek leginkább az érdeklődés középpontjában állnak. A legnagyobb eltérések általában olyan témakörökben voltak, mint amilyen például az értékek, a szociális igazságosság, vagy az életkrízisek kérdése. Az egyházhoz és a templomhoz kevésbé kötődők emellett nagyobb érdeklődést mutattak a szexualitás témája, elsősorban is a megszokottól, a normálistól való eltéréseket illetően, míg az erősebb egyházi kötődéssel rendelkezők a bibliai témákat jóval többre becsülték.

Azok számára, akik soha, vagy csak nagyon ritkán mennek templomba, az egyházzal kapcsolatos pozitív tapasztalatokat többnyire a barátok és az ismerősök jelentették, a negatívumokat pedig általában az unalommal, a merev, megkövesedett tradíciókkal hozták

összefüggésbe. A prédikációval kapcsolatban, amit éppen úgy, mint a liturgiát sokan unalmasnak és monotonnak találtak, újra és újra azt kifogásolták, hogy túlságosan elvont, és semmi köze nincs a való élethez. A megkérdezettek jelentős része nehezen viseli az igehirdetések bíráló, esetenként kioktató jellegét is.

A körkérdés eredményeit, – amelyeket valószínűleg májusban hoznak nyilvánosságra – a későbbiekben természetesen szeretnék hasznosítani, mégpedig az istentiszteletek fellendítését illetően.

„Miért nem járunk templomba?” – kérdezem meg magamtól és is Markus Hörach cikkének olvasása után. Ez az írás egyfajta választ keresett és adott feleletet a kérdésre. Úgy gondolom, hogy az esetleges tanulságokat kinek kinek magának kell levonnia, de talán mindenki találhat legalább egy olyan megállapítást, az olvasottak között, ami gondolkodóba ejti, új utak keresésére és arra ösztönzi, hogy feltegye a saját kérdéseit és próbálja meg megkeresni az erre adható válaszokat is.

A magam kérdéseire egy katolikus szerző, Simon András: „Szeretetközélemben” című könyvében találtam meg a választ: „Felnőtté kell válnod a hitben. A hagyományokat és a tanításokat gondolkodás és belső tusa nélkül elfogadó, problémamentes 'átlag keresztényből' önálló személyiséggé kell kialakítani. Olyan egyéniséggé, aki konfliktusok árán is tudatosan vállalja, hogy Krisztussal belülről táplálkozó élete esetenként szétfeszíti az elődök által örökül hátrahagyott hagyományok kereteit. Ez természetesen egesebből ellenszenvet, sőt megbotránkozást is kiválthat. És ha szorítása már-már fájdalmas is, azért ne ereszd el az Anyaszentegyház megkérgesült kezét.”

Fiatalosan kortalanoknak

Beszélgetés egy sajátos magazinról

Sokszor beszélgettünk barátaimmal arról, hogy milyen jó lenne, ha lenne...egy fiataloknak szóló lendületes keresztény újság. Az álom most már több mint egy éve valóra vált, hiszen megjelent egy keresztény fiataloknak szóló magazin, a *Jelige*. A kiadvány főszerkesztőjével, Hegedűs Ádámmal beszélgettem a fiatal(os) magazin jelenéről, s a közeljövő terveiről.

A *JELIGE* megrendelhető a szerkesztőség címén: 1074 Bp. Hársfa u. 33. Tel: 462 05 92
Ára: 198 Ft + postaköltség

Hogyan fogalmazódott meg a gondolat, hogy egy ilyen lapra szükség van?

A *Jelige* azért jött létre, hogy végre legyen egy lapjuk a hívő fiataloknak felekezeti hovatartozástól függetlenül, amely az ő szemszögükből nézi a világ dolgait. Pontosabban a Biblia szemszögéből. És persze beszámol mindarról – például keresztény programok, koncertek stb. –, ami érdekelheti őket, és más lapokban nem találják meg. Egy ilyen fiatalos magazin segítheti a fiatalokat abban, hogy megerősödhesenek a hitükben, hiszen nekik szóló formában és tartalommal jelenünk meg. Azt is fontosnak tartottuk, hogy a mai élet mindennapjaihoz közel maradjunk, s aki végiglapozza a magazint érezhesse, hogy ez közel van hozzá, hiszen azokkal a dolgokkal mindennap találkozik, amikről írunk. Ettől lesz ez a lap élő és emberközeli. Ezért is az a lap jellemzője, hogy „hitről és életről fiataloknak, kortalanoknak.” Tulajdonképpen arról szól a *Jelige*, hogy hogyan lehet hitből, a Biblia szerint élni úgy, hogy közben nem zárkózunk el a külvilágtól, hanem megértjük azt is ami körülöttünk történik. Ilyen lap nem volt, de most már van, s remélhetőleg megerősödünk és egyre színvonalasabbak is leszünk.

Miért magazin jellegű lapot csináltok?

Egy magazinban sok minden belefér, lehetőség van arra, hogy egy témában is színes lapot csináljunk. Viccek, keresztény könnyűzene, mozi, internetes ajánló, életmód, érdekességek, interjúk és persze tanítások, lelki írások is mind jól megférnek egymás mellett. A magazinokra az is jellemző, hogy színes, gazdagon illusztrált kiadványok, amit jó kézbe venni, lapozgatni, ha úgy tetszik nézegetni is. Bár a mi 32 oldalunkból csak 8 oldal színes teljesen, de a többi oldal sem fekete-fehér, hanem egy színt felhasználva készülnek kétszínnyomással. Szerintem így is elérjük a célt, miszerint jó kézbe venni, nézegetni is a lapot, nemcsak olvasni.

Mitől más ez a lap, mint a többi egyházi lap?

A *Jeligét* nem egy egyház, vagy egyházi kiadó adja ki, hanem az egyházaktól lényegében független alapítvány a kiadó, a Fiatalok Krisztusért Alapítvány. Ez azért jó, mert nem kell beszámolnunk kötelezően az adott egyház eseményeiről, és szabadon megírhatjuk a véleményünket bármiről, ami nem azt jelenti, hogy mindent megkritizálunk, vagy hogy szabad szájúak lennénk, hanem csak annyit, hogy érzésem szerint nagyobb a mozgásterünk. Abban is különbözik a *Jelige* az egyházi lapoktól, hogy több felekezetből valók a szerzők, együtt dolgoznak a reformátusok, evangélikusok, baptisták, s terveim szerint ez a kör bővülni fog természetesen katolikus és pünkösdi munkatársakkal is. Az írók egyébként többségében olyan fiatalok, akiket nemcsak érdekel az újságírás, hanem főiskolán tanulják, vagy művelik is már a szakmát. Egyikük például a Magyar Nemzetbe szokott írni.

Mennyire lehet a misszió eszköze?

Alapjában véve hívőknek szól a lap, de szerintem eszköz is lehet egyesek megtérésében. Azt vettem észre ugyanis, hogy a nem hívőknek is tetszik, ők is szívesen kézbe veszik. Egy barátom azt mondta, hogy eltször nem is akarta elhinni, hogy keresztény újságot tart a kezében, mert annyira lendületes, érdekes. Általában az emberek fejében az van, hogy minden ami hívő, az szürke, nehézkes és unalmas. Ezzel szemben

a Jelige színes, könnyed és érdekes. Legalábbis erre törekszünk. Ez pedig megváltoztathatja az emberek véleményét a kereszténységről pozitív irányba, és persze egy bizonyágtétel, történet, vagy tanítás is célba érhet.

Milyen tematika szerint szerkesztitek a lapot?

A lap alapító szerkesztője Háló Gyula baptista lelképásztor volt, aki nagyban meghatározta fő irányelveket, s ehhez, mikor én kezdtem szerkeszteni a lapot, én is hozzá tettem egy kicsit. Mindig van egy címlap-témánk, amivel bővebben foglalkozunk: depresszió, New Age, kikapcsolódás, karrier stb. Ez a lap első felében van, s itt kapnak helyet általában a komolyabb jellegű és fontosabb írások. Egy két rovatcím a lap első feléből: Lélekben maradni (tanítások, áhítatok), Pódium (elmélyült beszélgetés egy érdekes vagy ismert keresztény emberrel), Reflex (hosszabb-rövidebb reagálások a mindennapokra a pokémontól a Fekete Angyalig). A lap második fele ennél könnyedebb, itt van a zenei rovat, mozikritika, internetes ajánló rovatunk, viccek, az életmódrovatunk a Stílus, és a versek, novellák is.

Támogatják-e a lapot vagy önfenntartó?

Főként támogatásokból és hirdetésekéből él a lap, mert a bevétel nem túl jelentős. Mivel a példányszám egyelőre nem túl nagy (1200), ezért még nem kérhetünk sokat a hirdetésekért, de ez remélhetőleg a jövőben változni fog. A támogatások tehát nagyon fontosak számunkra, s ilyen segítségből tud igazán fejlődni is a Jelige.

Távlati célok?

A nagy álmom az, hogy az utcán is kapható legyen a Jelige, mint havilap, mert most csak kéthavonta jelenik meg s csak egyházi könyvesboltokban, gyülekezeti terjesztésben lehet kapni. És persze az, hogy hitelesen szóljon a keresztény egységről nekünk és környezetünknek is. Fontos hogy meglássák az emberek, akár ebből a lapból is, hogy a kereszténység élő, segítő és vonzó csoportja a társadalomnak, s hogy soha nem megy ki a divatból. Addig viszont szeretnénk mindent kihozni a lapból jelenlegi keretei között, vagyis 32 oldalon, kéthavonta.

E. K.

Ki a karmester az életedben?

A zene világa csodálatos és sokszínű. Szinte nem telik el úgy nap, hogy ne hallgatnánk zenét. Az emberi élet szerves részévé vált a hangok világa, és igen fontos szerepet játszik életünkben. Aki ért a zenéhez és zenél, annak élvezet hangokat előcsalogatni egy hangszerből, aki meg hallgatja a muzsikát, annak kapcsolódás és megnyugvás forrása lehet. Mai meditációnk a zenéről és egy különös karmesterről szól, aki nem egy zenekart, hanem az életünket szeretné irányítani.

Gyerekkorom óta gitározom, már nem is emlékszem arra, hogy mikor tanultam az első akkordokat. Nagyon sok koncerten voltam és mindig csak a gitárosokat figyeltem. Azért hegyeztem a fülemet, hogy meghalljam: mit és hogyan játszanak. Egy barátom aztán felhívta a figyelmemet, hogy bizony nem jól teszem, hogy csak a gitár hangjaira figyelek, mert akkor nem hallok, hogy mit játszik a zenekar és zenei élményem szegényebb lesz. Elgondolkodtam szavain és kénytelen voltam igazat adni neki.

Több zenéssel is beszélgettem, akik meglepődtek, amikor elmeséltem nekik különös szokásomat. Elmondták, hogy egy zenekar soha nem lenne igazi zenekar, ha mindenki csak a saját hangszerére figyelne. A karmester irányítása nélkül elcsúsznának az ütemek, elromlana a ritmus, valósággal szétesne az egész zenemű. A karmester bár egyetlen hangszere sem játszik, biztosítja azt, hogy egy zenekar összehangoltan játsszon, hogy élvezhető legyen a zene.

Milyen jó a zenészeknek, gondoltam. Nekik van kihez igazodniuk, van, aki vezényel. De mi a helyzet akkor, amikor véget ér a koncert és elhagyják a hangversenytermet? Utána kihez, vagy mihez igazodnak?

Szabó Szilárd, öitődéves teológus hallgató, a média speciális kollégium tagja, az Evangélikus Missziói Központ és Rádiómisszió egyik ösztöndíjas munkatársa. Az alábbiakban közöljük egy rádiós áhítatát, amely elhangzott a Lélektől lélelig című, helyi és regionális rádióadók számára, hetente készülő, tízperces program keretében

Jézus ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”

Hadd kérdezzem meg: Ki játssza a karmester szerepét az életedben? Ki foglalja el életed-

ben központi helyet, akihez az életedet igazítod? Nagyon sokféle választ hallottam már: volt, aki azt mondta: a hitvesem, a gyermekeim, a főnököm és még hosszasan sorolhatnám. Mert mi is szeretnénk életünkben a harmóniát, az összhangot, a boldogságot.

Jézus magához hív bennünket, életünk karmestere szeretne lenni. Az életet sok mindenhez hasonlították már, engedjék meg nekem, hogy most egy zeneműhöz hasonlítsam.

Ha van fülünk a hallásra, az élet egy szimfónia. Nagyon sok a hasonlóság. Akárcsak egy zenei darabnak, életünknek is vannak vidám és szomorú részei. Van úgy, hogy gyorsan pörögnek az események, és vannak lassú, nyugodt pillanataink. A zenekar többi hangszere: a körülöttünk lévő emberek, kapcsolataink, barátaink, ismerőseink.

Igen ritka az az ember, aki hallja a zenét, az élet zenéjét. Hogy miért? Azért, mert a körülöttünk lévő zajok elvonják a figyelmünket. Annyi minden van, ami eltereli a figyelmünket, hogy már nem is vesszük észre: életünk középpontjában nincsen semmi, szétcsúsznak az ütemek, hiányzik a karmester. Nem szólnak összhangban a hangszerek, és azt kérdezzük: miért. A válasz lehet nagyon egyszerű, és nagyon bonyolult is, de egy valami biztos: ha megtaláljuk életünk középpontját Jézust, és rá figyelve éljük életünket csodálatos módon helyükre kerülnek a dolgok.

A kérdés az, hogy rádöbbenél-e már arra, hogy szükséged van Jézusra, mint életed középpontjára? Ha nem, akkor érdemes elgondolkodni ezen. Ha pedig a válasz igen, akkor oszd meg barátaiddal, ismerőseiddel. Lehet, hogy az ő életük rendezéséhez is szükség van egy karmesterre...

NYÁRESTI NYELVLECKE

Az első langyos nyári estén nem volt kedvünk bemenni az udvarról. A kerti asztal körül ültünk, s az udvari villany fényénél böngészte ki-ki a maga házi feladatait. Az angol és német leckék mellé szolfézs-feladatok és kémiai egyenletek sorakoztak, szintén egy-egy nehéz nyelvet képviselve.

Fölöttem, a nagy lombos fán énekes madarak gyülekeztek. Esti imájukat fújták többféle madár-nyelven, de hallhatóan könnyedén és teljes egyetértésben. Még sosem láttam, hogy nyelvkönyvvel a szárnyuk alatt érkeztek volna, vagy a „csirip-kakukk szótárt” lapozgatva próbálták volna megérteni egymást. Azt hiszem, a madarak nem voltak jelen a bábeli toronyépítésnél – vagy legalábbis nem értettek egyet vele – ezért Isten az ő nyelvükben nem támasztott zűrzavart.

Gondolataim visszatérnek az asztalon fekvő könyvekhez, majd – hogy halogassam a szavak magolását – úgy döntök, meg kell locsolnom a virágokat. Ők köszönettel nyugtázzák, hogy nem kell tovább hervadozniuk, de a pünkösdi rózsza dús bokra még mást is mond nekem. Igen! A pünkösdi csoda jut eszembe, amikor a Szentlélekkel eltelt apostolok beszédét mindenki a maga nyelvén értette meg, noha tolmácsok nem voltak jelen. Összeszámoltam (ellenőrizd Te is az Apostolok Cselekedetei 2,1-13-ban!); 17 különböző nyelvet vagy nyelvjárást beszélő sokaság volt akkor együtt és mindnyájan értették az üzenetet!

Hogyan történhetett? Ez titok. De egy biztos: az az Isten, aki ott, Bábelnél összezavarta az emberek nyelvét, mert túlságosan elbízták magukat, helyre tudja ezt állítani. Amit összegubancolt, ki tudja bogozni. Ezt történt pünkösöd ünnepén. Isten mondanivalója olyan fontos volt minden nép számára, hogy erre az időre feloldotta a nyelvi korlátokat.

Mi volt ez a fontos hír? Íme: „Tudja meg tehát mindenki, hogy Úrrá tette Isten azt a Jézust, akit ti megészítettetek!” Isten tehát továbbra is szeret minket és kihozta a sírból élve Jézust, hogy uralkodjon. Nekünk pedig, akik hiába meresztgetjük szemünket, nem láthatjuk Őt, elküldte Lelkét, aki korlátlan mennyiségű erőt, bátorságot, sőt szeretetet kínál mindenkinek, aki kéri tőle. Kell-e ennél jobb hír?

Ez a határok nélküli szeretet összeköti a különböző népeket, legfurább nyelveken hadaró embereket. A szavak idegenek, beletörne a nyelvéd. De a mosolyod, a tekinteted fénye, a kézfogásod bátorsága tolmácsolhatja Isten szeretetét. Ezt a nyelvet mindenki érti!

Gyöngyi néni

*Képzeld el egy országot, melynek nyelve a szeretet.
Nem fontos ott a szórend, sem az igeidő. De fontosak a kézmozdulatok,
fontos az arc „mosolyizmainak” edzettsége.*

**TERVEZD MEG ENNEK A SZERETET-ORSZÁGNAK,
VAGY HA JOBBAN TETSZIK, LOVE-LAND-NEK A LOBOGÓJÁT.**

Ha elkészültél, küldd el címünkre. Amennyiben jutalomként kazettát szeretnél tőlünk kapni, kérlek, jelöld be a 4 közül, melyiket kéred:

- ◆ Írok neked, Istenem
- ◆ Tékozló fiú és Jónás története
- ◆ Titkok naplója
- ◆ Mindennap Jézussal – énekek

Sok-sok megfejtést várunk!!!

NAGYVELEÉG: július 1-5-ig
itt rendezzük a missziói
gyermekkonferenciát.
Reméljük, Veled is találkozunk...

„Kelj fel, és járj!”

Orosháza, 2001. augusztus 18–19.

FOTÓPÁLYÁZAT

Olyan papírképeket várunk, amelyek témája a keresztyénség üzenetével kapcsolatos.

A képek mérete 18x24 cm, kiállítási nagyság legyen. Egy személy maximum 3 darab fotóval pályázhat. A pályázatokat szakmai zsűri bírálja el, s a legjobbnak ítélt munkákat a Missziói Magazin díjazza. A képek díjazására összesen 100.000 forint áll rendelkezésünkre.

A zsűri által legjobbnak ítélt képeket a Missziói Magazin-ban is közöljük.

A pályázat jeligés.

A képek mellett egy zárt borítékban kérjük megírni a pályázó nevét, életkorát, foglalkozását, címét, telefonszámát.

A választott jelige a zárt borítékra, valamint a képek hátoldalára is kerüljön rá.

Kérünk minden pályázót,

hogy pályamunkáinak adjon címet.

A képeket az MM-Szerkesztőség postacímére kérjük beküldeni: 1656 Budapest, Pf. 22

Beküldési határidő: 2001. szeptember 15.

IMÁDKOZZUNK!

- a pünkösdi Lélek kiadásáért, hogy szűnjék a megnemérés bábeli átka rajtunk
- hogy az elektronikus média a valódi értékek továbbadását szolgálják hazánkban
- az alkohol és egyéb szenvedélybetegség szabadulásáért végzett szolgálatért
- hogy templomaink, gyülekezeteink vonzó, nyitott lelki otthonokká váljanak
- hogy a nyár a lelki gazdagodás, töltekezés áldott időszaka legyen

A megújult piliscsabai **Béthel** ad otthont az Evangélikus Rádiómisszió első önálló hazai konferenciájának.

Erre az alkalomra első sorban rádióműsor készítőket és hallgatókat hívunk és várunk.

A konferencia bibliai mottója:

„A hit hallásból van.”

Előadók, igehirdetők:

Martin Birkeidal
(Norvég Rádiómisszió),

Per-Olof Malk
(Finn Rádiómisszió)
az erdélyi, vajdasági és horvátországi rádió-misszió munkatársai.

Ittész János püspök, **dr. Fabiny Tamás** adjunktus, **Szegfű Katalin** szerkesztő, valamint

az **Evangélikus Missziói Központ munkatársai.**

A konferencia július 8-án este 6-kor vacsorával kezdődik és 11-én, szerdán ebéddel zárul.

**Jelentkezés június 15-ig
a Missziói Központ címén:
1656 Budapest, Pf. 22
Részvételi díj: 3600 Ft**

C O N T E N T S

Editorial: Pentecostal provocation

Mission-history: Hierotheos, the first missionary of Hungary by professor Tibor Fabiny

Interview with an associate professor Géza Balázs about our problems in the communication

Mission in the electronic media by Katalin Szegfű
The human voice – introduction of the RADIO CIVIL in Budapest
„Go and tell: Jesus is the king” by Lajos Labossa, the new chairman of the Mission Society

Letter from India by Angelika and András Jó
78 minutes from Hungary for the radiomission in Bihar, India
Ministry for alcohol addicts by the Foundation „Szóló” at Györköny

Introduction of a new Christian youth magazine „Jelige”

A missziói munka színei a missziói lelkész fotóalbumából

1. Missziói konzultáció Piliscsabán
2. Regionális missziói nap Hoszúszón, Szlovákiában
3. A Horvátországi Evangélikus Egyház lelkészgyűlésén Crkvenicaban
- 4-5-6. Missziói napok színes (!) gyermekcsapata Iharosberényben, Ózdon, Sárszentlőrincen

